

[Ingerlise Koefoed]

Derudover kan man ud af valgresultatet læse en dyb frustration hos mange af dem, der fysisk og psykisk har måttet bære resultaterne af nedskæringerne. Nogle har valgt at finde en synde-buk i flygtninge og indvandrere, og de har sat deres kryds ved det mest fremmedhadiske parti, vi har her i Folketinget, Fremskridtspartiet. Andre, der er blevet trætte af det udviklede politiske liv, af de mange brudte løfter, af de mange tal, som ikke er til at få sammenhæng i, har valgt den enkle, den lette udvej: de har valgt at sætte deres kryds ved det mest demagogiske parti, vi har her i Folketinget, Fælles Kurs.

Efter valget gik hele finanslovsspillet i gang. Ganske vist gjorde hr. Anker Jørgensen først et forsøg på at samle et flertal af de tre af og til alternative partier om et regeringsalternativ til den firkantede regering.

Derefter kom De Radikale med det såkaldte frihedsbrev og deres afvisning af et samarbejde med Fremskridtspartiet om finansloven. Og så stod vel den reducerede regering med den formelle magt, men temmelig alene og ensom, uden støtte og måske også uden håb.

Så fik Folketinget foræret en chance, der ikke blev udnyttet, men som er blevet omtalt meget, også her i dag af hr. Svend Auken. Vi skulle prøve noget nyt, vi skulle skabe en Folketingets finanslov, og det lød da flot og også som lidt af et eventyr. Vi skulle føre finanslovforhandlingerne ned i Folketinget. Det lød af åbne forhandlinger, kontrolleret af Folketinget og måske endda af folket.

Men det, vi fik, var jo det, som vi så tit har fået, nemlig en lang række forhandlinger, fortrinsvis mellem regeringen og Socialdemokratiet og også af og til mellem regeringen, Socialdemokratiet og De Radikale. Ingen Folketingets finanslov i år heller, men en finanslov, der med få undtagelser var gennemforhandlet og urørlig for dem, der ikke havde været med til at forhandle regeringens finanslov og ikke havde været med til at bære regeringen over den finanslovskrise, som valgnederlaget og uenigheden mellem de to partier, der skulle være regeringens parlamentariske basis, De Radikale og Fremskridtspartiet, lagde op til.

I forbindelse med drøftelsen af ændringsforslagene til finanslovsforslaget i går har vi udtalt os om resultatet af forhandlingerne, »forståelsen« eller det, som jo ikke må kaldes forliget. Vi har stemt for den del af ændringsforslagene,

som betød en støtte til dem, der har fået det ringere år for år under de borgerliges raseren.

Vi synes også, at en del af de forbedringer, som Socialdemokratiet har fadderskabet til, er i orden. Vi er meget tilfredse med, at det nu efter mange års protest også fra vores side er lykkedes at få sat en stopper for den nedværdigende behandling af de langtidsledige, for nedtrapningen af dagpengene.

Om resten af ændringsforslagene vil vi sige, at Socialdemokratiet naturligvis har måttet sælge noget for at komme igennem med noget, og sådan går det vel ved ethvert forlig.

Men hvorfor skulle vi skjule, at vi synes, man har solgt lidt rigeligt ud inden for finanslovens rammer? Forbedringen af dagpengene, af pensionerne osv. er meget længe om at træde i kraft, og så må de mennesker, som har øvet sig i bitterhed og resignation og tålmodighed alt for længe, altså øve sig endnu et halvt års tid, men der sker noget, og det er da et fremskridt for dem.

Men så må vi spørge; Var det ikke også nok? Var det så forfærdelig nødvendigt at gå videre end til selve finansloven med samarbejdsønskerne? Var det nødvendigt at binde sig yderligere ud over de forbedringer, som man fik på forventet efterbevilling, og de andre forbedringer, som man fik bl.a. sammen med SF og De Radikale? Vi er nødt til at spørge: Hvor langt har Socialdemokratiet på deres vælgeres vegne bundet sig til at fortsætte samarbejdet med den borgerlige side af salen, når det drejer sig om økonomi? Og hvor meget vil de økonomiske enigheder komme til at betyde for de områder, som ligger uden for det økonomiske, og som lige så vel som finansloven er med til at skabe mulighederne for et godt liv med indflydelse, selvforvaltning og tryghed for alle de mennesker, som er afhængige af Folketingets og de kommunale råds beslutninger?

Vi har lige nu hørt hr. Henning Andersen bekræfte, hvad de borgerlige partier har sagt i går, at vel får fondene bedre mulighed for at investere, men de skal aldrig få indflydelse med deres investeringer. Jeg vil bede hr. Svend Auken om endnu en gang at sige heroppe fra talerstolen, at det ikke er hr. Svend Aukens opfattelse.

Vi er også interesserede i at høre lidt om, hvor langt Socialdemokraterne vil gå for at gengive kommuner og amtskommuner deres handlefrihed og deres ret til selv at planlægge